

1. Řeka líně se loudá
a kameny v ní dělají, že jako nic,
v meandrech kolem chat se plíží
a kouká, kdo přijel a kdo co zase přišel říct,
z okenic do tmy chaty svítá,
voní tu petrolej a vůně dřeva z vlhkejch stěn,
narezlý panty zvedneš, otvíráš
a na chvíličku pouštíš z oken chatu ven.

R: Bude se zpívat a povídat,
co novýho nám tejden zase dal a vzal,
a z korun stromů bude Manitu se dívat,
jak to vedem a jak vést to chceme dál.

2. A klacík ke klacíku,
co děti přes den v lese našly, do kamenů poskládáš,
na dekách, na lavičkách kolem ohně zpěvníky,
to pro jistotu, vždyť to všechno znáš,
taková doba je, že každěj hledá,
kam by schoval na chvíli svůj smutnej svět,
jak panenka mít myšlenky
prostě zapomenout, vynechat, nic nevědět.

R:

3. Když bílý saze padaj' do tváře
a z čerstvejch větví syčí pára, kdo by smutnej byl,
to asi zůstalo nám z dávnejch dob,
že když se lidi, sejdou je jim líp, jako bys' je pohladil.

R: